

Заравѣтъ ги, единъ до другъ,
У два гроба нови,
Отъ гроби имъ еднаж пролѣтъ
Изникваѣтъ **Двѣ Тополи**.
Растаѣтъ равно, кѣто свѣщи
Тѣнки, тѣ високи:
Колко еднаж клѣни клунѣ,
И друга-та толко...
Отъ тогива и до сега
Много врѣме мина...
Поглѣдни имъ буйниѣ снагаж —
Каква ѣ кѣт' планина...
Птичка фѣрка — на тѣхъ кацни —
Весело попѣе;
Пѣтнициѣ мине — подѣ тѣхъ сѣдни —
Почини и спомѣне.
Колко и да е врѣме тихо,
И вѣтрецъ да нѣма —
Листа-та имъ се трепераѣтъ,
Другъ другиму думаѣтъ:
„Ненчо и Дешка ни можаахъ
„Живи да ся имаѣтъ,
„Нѣ тѣхни-тѣ Двѣ Тополи
„Денъ и ноцъ си шепнаѣтъ....
Ето за туй сѣ прочути
Тезѣ Двѣ-тѣ Тополи,
И меня мя всѣкъ не види.
А, пѣтничко! чули?....

Мѣсеца ся бѣше навелъ къмъ Западъ и бѣше ся затулилъ задъ единъ малѣкъ черъ облакъ. Шомъ млѣкна непозната-та приказваѣчка, пѣтника поглѣдна къмъ коня си, да го види, дѣ е. Кѣто ся увѣри, чи е около му, той поглѣдна пакъ на онова мѣсто, отъ дѣ му приказваше непознатото лице, а облака измива, мѣста усвѣти това мѣсто, и той невидѣ вече нищо, освѣнъ зелѣнаѣ едраж трѣваж, кои ся люлѣаше отъ вечерника вѣтѣръ, що подухваше изъ дола отъ къмъ югъ и видѣ на сѣщо-то мѣсто единъ едрѣ желтоцвѣтъ